

Kristi himmelfartsdag d. 25. maj 2017

Salmer:

257 Vaj nu, Dannebrog, på voven

251 Jesus, himmelfaren

254 Fuldendt er nådens store værk

252 Til Himmels fór den ærens drot

427 Tak for al din fødsels glæde

355 Gud har fra evighed givet sin søn os til Herre

Prædikentekst: **Markusevangeliet 16,14-20**

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

For fem år siden fik den tidligere S-R-SF-regering en god idé til, hvordan vi kunne få lidt ekstra luft i samfundsøkonomien. De foreslog sammen med arbejdsmarkedets parter at flytte Store Bededag til en søndag, så vi fik en ekstra arbejdsdag. Det blev dog aldrig til noget, og vi beholdt Store Bededag som en særskilt helligdag.

For nylig var der så igen nogle der foreslog, at man flyttede lidt rundt på Store Bededag. Denne gang var idéen, at Store Bededag blev flyttet til i morgen, til dagen efter Kristi himmelfartsdag. Så fik man lidt mere samling på de mange helligdage i foråret, og måske ville arbejdsgiverne også sætte pris på, at lønmodtagerne ikke laver småferier her og der rundt omkring de mange helligdage. Det var der dog ikke mange politiske partier, der var med på.

Måske kan man sige, at hvis man endelig skulle flytte lidt rundt på det, kunne det da være oplagt med en ekstra helligdag til at lyse op i mørke november.

I et samfund, som mister mere og mere kontakt med sin kristne arv, er det ikke så mærkeligt, at der indimellem rejses lidt debat om, hvad vi skal bruge alle de helligdage til. Men hvad med os, som sidder her i dag? Vi har nok styr på jul, påske og pinse og kan forklare vigtigheden af de tre højtider. Men hvad med Kristi himmelfartsdag? Hvorfor er det nu så vigtigt, at vi markerer den dag? Er det vigtigste ikke sket med jul, påske og pinse? Så er Jesus kommet til jord julenat og har taget vores livsvilkår og menneskelige erfaringer på sig. Så er han død langfredag for vores synd og skyld og opstået igen påskedag og dermed besejret død og Djævel. Så har han sendt Helligånden, talsmanden, i sit sted pinsedag og udrustet os til at vidne og fortælle andre om ham.

Hvad skal vi egentlig bruge Kristi himmelfart til?

Kristi himmelfart fuldender bevægelsen. Jesus kom til jord, steg ned fra sin plads ved Guds side, aflagde sig sin guddommelighed og blev menneske. Men han skulle længere ned endnu. Fra Guds verden, til menneskenes verden, og videre til dødsriget eller Helvede for at forkynde for dem, som var der. Derefter tilbage til menneskenes verden og til sidst tilbage til Guds verden eller dimension, for at genindtage den plads, som han forlod godt 30 år tidligere. Som vi lige sang det i Ingemanns himmelfartssalme: ”Fuldendt er nådens store værk, Guds Søn har, underfuld og stærk, fuldkommet frelsergangen.” Frelserens gang og tur er slut. Bevægelsen er fuldendt og afsluttet.

Som når vi kommer tilbage til vores hjem efter at have været ude at rejse i en uge eller to. Alt ligner sig selv derhjemme, og vi genindtager vores vante plads i lænestolen eller i vores seng. Men dog rigere og forandret. De erfaringer og de oplevelser, vi har haft på turen, er nu stadig hos os. De sidder i kroppen, de sidder i sindet, de sidder i følelserne.

Så da Jesus genindtager sin plads ved Guds højre side, er han stadig Guds søn, men nu for altid også noget mere. Jesus har erfaringer, som han ikke kan ryste af sig. Følelser, som stadig gør et dybt indtryk på ham. Stemninger, som beriger hans sind. Påvirkninger fra hans 30-årige tur på jord.

Jesus forlod sin herlighed hos Gud, lod sig føde på jord og tog menneskeskikkelse på og levede som et menneske. Jesus kunne blive i tvivl og overveje, om der mon fandtes en anden vej end den vej, som han vidste var Guds vilje, nemlig vejen mod døden. Guds søn kunne faktisk dø. Så langt var Gud villig til at gå i sin plan med at lade sin søn leve under vores menneskelige vilkår. Jesus blev dødelig og endte med at dø, som et menneske gør det.

Da han opstod fra de døde, blev hans legeme anderledes. Nu kunne han lige pludselig dukke op blandt disciplene og forsvinde igen, når han ville. Men han var stadig menneske, kunne spise fisk og brød og gå omkring og tale med sine venner. Alt dette har han derfor taget med sig til sin plads hos Gud.

Jesus er stadig helt Gud og helt menneske. Inkarnationen, det at han blev menneske, det at han ikklædte sig vores kød, som det helt bogstaveligt betyder, har for altid forandret ham. Nu kender han fra egen krop og eget sind til at være menneske. Han har følt smerte, han har glædet sig, han har grædt. Han har fået slag, han har mærket vandet under sine fødder, da han gik på søen. Han har mærket sult og tørst, ensomhed og fællesskab.

Alt dette husker han stadig. Dengang og i dag. Derfor ved han for altid, hvad det vil sige at være menneske. Derfor er der ingen af vores stemninger og tanker, som er fremmede for ham. Vi er helt kendte af ham, kendte af Gud!

Bevægelsen er sluttet. Frelsergangen er til ende. Jesus er tilbage hos Gud og har ikke kun taget sig selv med op til Gud, men dybest set menneskeheden, alt det menneskelige, fordi han stadig er både helt Gud og helt menneske.

Nu er han ikke mere i tvivl. Nu behøver han ikke længere at holde sin magt tilbage og finde sig i, hvad mennesker gør ved ham. Nu har han al magt og kan bruge den. Og fordi han efter sin opstandelse ejer et nyt guddommeligt menneskelegeme, og fordi han igen sidder ved Guds højre side, så er han heller ikke bundet af fysikkens begrænsninger. Jesus kan nu være, hvor han vil, hvornår han vil. Derfor kan han være til stede her midt i blandt os samtidig med, at han også er til stede andre steder på jorden. Usynligt, men stærkt, for han har lovet det.

Det var den første gode grund til at fejre himmelfart; at det guddommelige og det menneskelige, som blev forenet i Kristus, stadig er forenet i Kristus, også selvom han nu sidder ved Guds højre side, og at Jesus derfor kender alt til vores liv og livsvilkår.

Den anden gode grund er, at Jesu himmelfart giver plads til kirkens tid.

Når man læser Det Nye Testaments beretninger om himmelfarten, er der ikke så meget, der tyder på, at disciplene havde forstået, at Jesus ville forlade dem igen. De nød fællesskabet igen med ham efter hans opstandelse. Godt nok var noget forandret, hans legeme var et andet. Godt nok dukkede han op og forsvandt igen på en helt ny måde. Men de nød at være sammen med ham.

Den jødiske forståelse af Messias var, at når han kom, så ville han dels sende sin ånd over alle. Før var det kun præster, konger og profeter, som blev salvet og fik Guds ånd. Men på Herrens dag skulle alle have den. Og dels så ville Messias oprette det store rige, som de har gået og ventet på. Det rige, hvor Gud igen velsigner sit folk og gør det stort.

I epistelteksten fra Apostlenes Gerninger begynder Jesus at tale om, at han, deres Messias, vil sende sin ånd og døbe dem i den. Det er kun naturligt, at spørgsmålet om det store rige så også melder sig. Disciplene spørger derfor Jesus, om det er nu, han vil genoprette riget for Israel?

Messias er kommet, Guds ånd skal også snart komme over dem. Riget må da være lige rundt om hjørnet. Jesu lidelse og død var i deres tankegang bare en omvej på vejen. En stor og tragisk omvej, men dog kun en omvej. Men med sin opstandelse har Jesus med al tydelighed vist for dem, at han er Messias. Så hvad venter vi på? Lad os komme i gang med det rige, tænker de.

Jesu svar er lidt vævende. Jesus afviser ikke, at det er nu, han vil genoprette Israels rige, men bekræfter det heller ikke. Han siger blot, at det kun er Faderen, som kender det tidspunkt. Og at de i stedet skal fokusere på det løfte, han har givet dem. At de snart skal få kraft af Helligånden, og at de skal være hans vidner. Ikke kun for jøderne men helt til verdens ende, til alle folkeslag.

Og så, pludselig, bliver han løftet op. Midt i snakken. Uden at give nogen advarsel om, at han skulle til at forlade dem. Ikke noget langtrukket og følelsesfuldt farvel. Men lige midt i deres vandring forlader han dem, farer til himmels og genindtager sin plads hos Gud.

Det er ikke så mærkeligt, at disciplene står og stirrer mod himlen. Meget mærkeligt og underfuldt har de set, mens de har fulgtes med Jesus. Men de har dog aldrig set noget som dette. Så de står og stirrer i forundring. Og måske går det stille op for dem, at nu har Jesus forladt dem. Nu er de virkelig overladt til sig selv. Igen.

To mænd i hvide klæder dukker pludselig op hos dem. De irettesætter dem mildt og spørger, hvorfor de står og ser op mod himlen. Jesus skal komme igen på samme måde, som han har forladt dem.

Jesus og de to mænd i hvide klæder leder dermed disciplene i samme retning. Ud i verden. Jesus gav dem opgaven, vær mine vidner i hele verden. De to mænd i hvide klæder, engle, må vi formode, leder dem i samme retning. De skal ikke stå og stirre op i skyen og dvæle for meget ved, at Jesus har forladt dem. I stedet skal de se frem mod de ting, som nu venter dem, nemlig: Åndens komme om få dage, opgaven med at være vidner i verden og så Jesu komme igen en gang ved tidernes ende. Der er nok at se frem til og beskæftige tanker og krop med.

Disciplene troede, Jesus ville genoprette riget for Israel. De havde deres blik så skarpt fæstnede på ham, at de slet ikke kunne eller ville se, at bag ham var der helt andre planer. Da han forsvandt, dukkede en ny tid op for øjnene af dem. En tid med Ånden som talsmand og særlig følgesvend og trøstermand. En tid i vidnesbyrd, en tid i mission, så hele verden kan høre de gode nyheder om Jesus. Kirkens tid. Og det er den anden grund til, at himmelfarten er vigtig. Jesu himmelfart skaber kirkens tid. Jesus ville ikke, som disciplene havde forventet, oprette det store synlige guddomsrige på jord med det samme. Nej, det sker først i al synlighed og tydelighed, når han kommer igen.

Jesus viser, at i stedet for er der nu en tid, en lang tid, må vi sige, til at vidnesbyrdet om ham kan nå ud til hele jorden. En tid, hvor Helligånden virker og taler. En tid, hvor kirken for alvor må i gang med at være Jesu vidner. En tid, hvor vi dybest set bliver ledt i samme retning som disciplene. Også vi får opgaven om at være vidner i hele verden. Også vi har fået Ånden. Dermed har vi også kraften og styrken og frimodigheden til at fortælle om Jesus, og om hvordan han tydeligt har vist i sit eget liv og i vores liv, at han er frelser og herre. Også vi venter som disciplene ventede på, at Jesus kommer igen og opretter sit rige i tydelighed og magt og viser hele verden, at han er herre.

Det giver frimodighed i opgaven. Vi kan godt som disciplene være fristede til at stirre på fraværet. Tænke, at det da var bedre, hvis vi havde levet sammen med Jesus. Selv havde set og erfaret. Vi står og stirrer på himlen, hvor vi tænker, han er. Men nu er det en anden tid. Det er kirkens tid. Det er tiden for, at vi lever med Ånden og hinanden og udbreder de gode nyheder om, at Jesus har båret vores synd og besejret vores død, ja, hele verdens synder og al død og ondskab.

Ligesom Jesus siger, at han ikke vil efterlade sine disciple og os faderløse, så vil han heller ikke efterlade os åndsløse. Åndens komme var ikke kun bestemt til den store dag, hvor Guds rige skulle oprettes på jord i synlighed og magt. Men Ånden er til kirkens tid, for han er en brugsånd. Han skal bruges i den store opgave med at bringe beretningen om Jesus lige til verdens ende. Han skal bruges til at give os mod og håb, men først og fremmest til at give andre håb og tro og tillid til Jesus Kristus. Guds søn, som har al magt og fra sin plads ved Guds højre side frimodigt sender os ud i verden og frimodigt trøster os med sin ånd. Guds søn, som stadig er fuldt menneske og derfor stadig kender til alt vores. Både når vi er frimodige i opgaven med at fortælle om ham, og når vi synes, den er sværere at gå i gang med.

Jesus Kristus har lovet at være med os. Alle veje lige til jordens ende. Alle dage lige til verdens ende.